

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

6. An Sacerdos possit communicaturo ministrare partem suæ Hostiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

pari modo, ut publice constet penitentia, sive confesso, pro ratione status peccati, ita ut bona ipsius dispositio manifesta sit. Ita idem *ibid.* Ratio utriusque dicti est, quia sic Sacramentum digne coram Deo, & hominibus tradatur. Dixi, constet: nam si dubitetur de penitentia, non sufficit: quia possidet certitudo peccati: cum contra, si dubites de peccato; potes, ac debes illum communicare: quia possidet bona fama penitentis, atque adeo petens praesumitur bonus, ut supra innui n. 7.

24. At si peccator, quantumvis publicus, (qualis est v.g. meretrix publica) in mortis articulo sit constitutus; satis erit, ex eodem *ibid.* si pro temporis opportunitate, & angustia, vel rite confiteatur, vel si hoc nequeat, signa contritionis exhibeat, iuxta ea quae diximus cap. 5. §. 8. num. 16. & ad evitandum scandalum publicetur, quantum fieri potest, dicta confessio: de cuius publici peccatoris confessione vide quae dixi in *Methodo Confessionis* lib. 1. cap. 3. §. 5. Ratio est, quia tunc, propter particulam, urgentemque necessitatem non est maior diligentia extorquenda, quam illa quae commodè exhiberi potest, & ex alia parte de quolibet Fidei praesumptione, eo in articulo facere pro sua salute quantum potest. Addunt aliqui ad meretricem graviter deum in lupanari, seu loco publico peccati, etiam si confessio rite fuerit, non esse deferendam Sacram Eucharistiam: esse, si in domo privata iaceat, propter reverentiam Sacramenti. Ita Ioan. Bapt. Novatus in *decis.* moral. lib. 2. cap. 2. quest. 13. Puto tamen, ubi haec loca publicae sunt esse servandam consuetudinem eius Ecclesiae quae potuit declarare, quid melius expediret, fante ad terrorem aliarum. Nam ceterum Christi Dominus ad peccatores, praesertim contritos, libenter dicitur.

§. IV. An laicus, vel inferior Diacono ministrare unquam possit Eucharistiam

25. Docent aliqui cum Delugo de *Euch. disput.* 18. sect. 1. nonquam, ne ex commissione quidem Sacerdotis, nec urgente ulla mortis necessitate, hos posse, vel ubi, vel aliis ministrare hoc Sacramentum. Ratio est fatis antiquissima, & constans consuetudo Ecclesiae in contrarium. Aliqui, in extrema necessitate, etiam aliis, & multo magis sibi concedunt, quando nullus esset Sacerdos, vel Diaconus, & infirmus sine Viatico, moretur, ita Suarez de *Euch. 7. disput. 7. 2. sect. 18. ultimo dicendum, & sect. 1. in fine.* Valent. tom. 4. *disput.* 6. quest. 1. q. p. 1. huius vero. Ratio est, quia non videtur id prohibitum, nec iure humano, nec divino: cum semper excepta intelligatur extrema necessitas.

26. Aliqui denique concedunt inferioribus Diacono, ne etiam laicis, ad se ipsos, instante morte, communicandos, non vero ad alios. Favet Layman, Suarez, alii, quae cit. à Delugo *dicta* sect. 1. qui item fatetur id esse probabile. Ratio est, quia sic interpretantur hi consuetudinem in contrarium. Prae dictae sententiae, etiam habent bonos auctores, nec spernendas rationes, sunt omnes, fatis propter auctoritatem extrinsecam, probabiles.

27. At, quot peccata committit, qui se ipsum in mortali communicat? Respondeo. Suarez de *Euchar. disput. 7. sect. 1. §. 1. sed queret aliquis*, docet in hoc peccato esse duas malitias alteram sacrilegae receptionis, alteram inhil. his administrationis illud certum dico (quod nobis satis est) ex his constari unicum peccatum adeoque satis esse in confessione sic manifestare: *Communicavi me ipsum graviter indignè.* Sicuti qui celebrat in peccato mortali, satis se explicat, dicendo: *Celebravi indignè graviter.*

§. V. An extra sacrificium possit se ipsum Sacerdos communicare.

28. Licet probabiliter aliqui cum Filliuc. tom. 1. *tract. 4. cap. 9. num. 285.* negent, probabiliter

etiam & alij cum Suarez de *Euchar. disput. 7. 2. sect. 3.* concedunt, posse Sacerdotem, non solum in extrema mortis necessitate; sed etiam devotionis causa se ipsum, extra sacrificium, communicare, si non adsit alius Sacerdos, qui ipsum communicare possit. Ratio est quia cum non adsit, pro hoc Sacramento, praecipuum distinctionis personae eius, qui recipit, & eius qui dat Sacramentum, sufficiens, & rationalis causa iudicanda est; absente alio Sacerdote Sacerdotem refici velle sacra Eucharistia. An id possit Sacerdos facere non solum mane, sed etiam post meridiem, vide supra §. 1. n. 5.

29. Quid si adsit Diaconus? Debere à manibus Diaconi accipere docent aliqui cum Fagund. *praecept. Eccl.* 3. lib. 3. cap. 7. num. 7. sed & alij posse docent, suis manibus; Sic Suarez *disput. 7. 2. sect. 3.* vide Delugo de *Euch. disput.* 18. sect. 1. utriusque probabiliter. Ratio prioris sententiae est, quia nulla rationalis causa est sibi ministrandi. Ratio posterioris est, quia ex praesentia Diaconi, cui solum competit, ex commissione Sacerdotis, ministrare hoc Sacramentum, non impeditur ius Sacerdotis sibi ministrandi: nam potest uti iure suo, & non committere, & sic aderit carentia legitimi ministri. Id quod non potest dici, quando adest alius Sacerdos: hic enim de iure ordinario ministrat, atque adeo, praesente ipso, qui potest, ille prior Sacerdos, cum non careat legitimo ministro, non iudicabitur habere rationabilem causam non observandi consuetudinem accipiendi Communionem extra sacrificium, à manibus legitime porrigentis.

§. VI. An Sacerdos possit communicare ministrare partem sua Hostia.

30. Puto aliquando fieri convenientissime posse, Ita S. V. *Euch. num. 15.* Ioan. Sanchez in *select. disput.* 22. num. 21. Henriquez, Sylvester, Granadus cit. à Diana p. 5. *tract. res.* 14. Ratio optima ducenda est, cum Delugo de *Euchar. disput.* 20. sect. 1. num. 69. ex ipso Christi instituentis exemplo, qui fregit panem, & dedit. Cum igitur nihil in hoc Ecclesia expresse prohibuerit: si adsit causa rationalis, non efficitur à nobis damnetur. Non nego, si adsint aliae particulae consecratae, decentius particulam porrigi, cum ita ferat consuetudo: illud non, esse inconveniens, ex ipsa Christi primaria institutione docet.

Neque obstat consuetudo in contrarium: tum quia ego cum essem iunior, vidi Sacerdotes id facientes, sine umbra ut tunc mihi videbatur, scrupuli: tum quia, etiam si alicubi sit, non constat an habeat vim prohibitionis, cum non constet, an cuiusmodi consuetudo observetur, ut necessaria, & obligans (id quod ex Hurtad. de *Euch. disput.* 2. diff. 9. loquente de consuetudine consecrandi in Missa, constare debet ad hoc ut consuetudo habeat vim legis) an vero tantum ut quid decentius, seu, ut castigatius loquar, ut quid expeditius: fatemur enim quod per formulas minores, quae sint in promptu facilis expediantur fidelium laicorum communionem, quam per partem Hostiae Sacerdotis.

31. Obiicit. At in *Missali Romano de defectibus* Missae iubetur, quod si Sacerdos, post consecrationem Hostiam incidat in mortuum, debeat ab alio Sacerdote finire Missa, & communicari infirmus Sacerdos, parte ipsius Hostiae consecratae, quamvis, sit alia formula consecrata, haec potius infirmo porrigenda sit: Haec *ibid.* Ecce requiritur summa necessitas: nam solum conceditur, infirmo Sacerdoti, deficientibus aliis formulis. Respondeo hanc Rubricam esse bene intelligendam nam tota intentio Ecclesiae, in hoc eventu est, ut infirmus Sacerdos participet de Sacrificio à se inchoato. Unde Gavantus in *Rubric. Missalis* p. 3. tit. 10. num. 3. litt. A, *ibid.* (Dividat Hostiam) sic habet. Ita convenit, quia partem habuit ille prior in consecratione. Ergo etiam in sumptione. Haec Gavantus. Et sane videtur statutum in c. *Reatum* 11. de *Consecrat. dist. 2. ibi.* Nam. quare erit illud Sacrificium, cui nec ipse Sacrificans particeps esse cognoscatur. Hoc

posito, sic te debes ritè hac in te gerere. Si ad sint in Altari particulae consecratae, simul cum Hostia grandiore, consecratae, inquam, ab ipso Sacerdote infirmo (de quo casu solum loquitur Missale) potest dari ipsi, vel pars Hostiae grandioris, vel melius (hoc est, expeditius) una ex dictis particulis. At si non ad sint particulae consecratae ab ipso infirmo Sacerdote, sed fortè ab alio servatae in sacario; cerè non danda est una ex illis particulis, sed pars Hostiae grandioris: ut nimirum sic Sacerdos infirmus participet de suo sacrificio. Et de hoc casu non expresse hic loquitur Missale, cum satis ipsi fuerit invenire intentionem Ecclesiae esse: ut Sacerdos, quantum fieri potest, de suo Sacrificio, ut dictum est, participet.

32. Atque ex his patet responsio ad obiectum: non enim absolute prohibetur, sed solum ut quid decentius notatur, quando absunt aliae formulae ab infirmo consecratae, illas & non partem grandioris Hostiae Sacerdoti, multo etiam magis laico communicaturo distribui: id quod contra traditam à nobis doctrinam, non est.

6. VII. An tempore Interdicti generalis ministrari communicatio possit?

33. Potest solum pro viatico sive infirmis, sive mortuorum puniendis. Ita Suarez de Confess. disp. 33. sect. 1. n. 22. alique passim: quia casus necessitatis exceptus est: ut etiam excipitur confessio. Imo confessio, propter maiorem eius necessitatem, semper, nec solum instante morte, excipitur. Ita idem: Modo, si quis dederit causam Interdicto, etiam & ille, qui esset specialiter interdictus, satisfaciatur, vel det sufficientem cautionem pignoratitiam, fideiussoriam, vel si talem non possit, iuratoriam, ante absolutionem. Sic Laym. l. 1. tr. 5. p. 5. c. 2. n. 1. Quod si non satisfecit, propter inadvertentiam, vel aliud ante absolutionem, puto satisfaciendum esse ante Viatici sumptionem.

34. Parochus ergo, & hoc impedito, aliquis ex Sacerdotibus, Eucharistiam, cum solito comitatu, & luminariis, propter Christi reverentiam, ad infirmos, etiam tali tempore, deferre tunc poterit. Solum adverte cum Bonac. de Interdict. 5 p. 3. s. 2. n. 1. & passim, eos Sacerdotes, qui causam dederunt Interdicto, quia ab

Eucharistia ministranda, peccati iure prohibentur tempore interdicti; ideo, secluso necessitatis casu, non datur à tali ministerio excludendos. Ita Laym. ibid.

35. An Religiosis, vel Monialibus, qui eas non dederunt Interdicto, concedatur, eodem tempore ministrare, vel recipere Eucharistiam quique suae consulat privilegia. Ita Bonac. ibid. num. 9. Vide Suarez & Sà apud Layman, lib. 1. tract. 5. p. 5. c. 2. num. 2. Inter Religiosis & Monialibus concedi tunc Communionem, quia hi communiter habent ad hoc speciale privilegium.

36. In die Paschatis denique an liceat etiam communicare? Dic secundum communem opinionem non licere: Ita Sayrus, Avila, Alterius, apud Bonac. ibid. s. 2. num. 12. licere autem secundum probabilem Suarez, Coninch. apud eundem Bonac. ibid. P. 1. men Filliuc. tom. 1. tract. 18. cap. 2. num. 41. in praeservandam esse loci consuetudinem. Quid si nulla crearet introducta consuetudo? Iam alterutram ex opinionibus sequi potes.

37. Quod dictum est de die Paschatis, die & Natalis Domini, Pentecoste, Assumptione Virginis, totaque octava Venerabilis Sacramenti, non potest licet tunc à Fidejibus communicari ex probabilis sententia multorum citat. à Coninch. disp. 17. de interdictis n. 36. Sed est etiam probabilis sententia aliquorum citat. Coninch. loco cit. citante Suarium de Censuris num. 1. quod possit. Ratio utriusque sententiae est, quia de hoc cap. Alma Mater, addita Martini V. extensione, conceditur pro dictis festivitatibus solemniter divina celebrari, multi inter divina officia non comprehenduntur Communionem: aliqui comprehendunt: cerè ut dictum est, probabiliter.

Pari modo ex communiore sententia cum Suariorum Censur. disp. 34. sect. 1. n. 39. hac festa, in quibuslibet divina officia celebrare, solum comprehenduntur nuntii solum primum dictum diem festi, quia ille solus in praesentia est festum Paschatis, Nativitatis, &c. At Soto, & alique apud Coninch. loco citat. n. 37. etiam probabilem Paschae, & Pentecostes nomen extendunt in dies interdicti ad duos sequentes: Natalis verò ad sequentes, quia omnes dies hi verè sunt festivi (maxime in venerabilibus) pertinentes ad eadem solemnitates.

F I N I S.

Laus Deo, Beatissimae Virgini, ac B. Aloysio Patrono meo.